

Derfor arbejder Dansk Oase økumenisk

Af Morten Munch

*Stræb efter at fastholde Åndens enhed med fredens bånd:
ét legeme og én Ånd, ligesom I jo også blev kaldet til ét håb
én Herre, én tro, én dåb
én Gud og alles far, som er over alle, gennem alle og i alle
(Ef 4, 3-6)*

Dansk Oase er en evangelisk luthersk fornyelsesbevægelse og arbejder på samme bekendelsesgrundlag som Den danske Folkekirke. Bevægelsen sætter stor pris på den reformatoriske og lutherske arv og ønsker samtidig at varetage denne teologiske tradition i økumenisk åbenhed overfor andre kristne konfessioner. I det følgende redegøres for hvorfor Dansk Oase arbejder økumenisk.

1. Den kristne enheds grundlag

Dansk Oases økumeniske praksis udspringer af følgende overbevisning:

Kristen enhed er ikke funderet i dogmatisk ensartethed, ej heller i Jesu kærlighedsbefaling, men i en fælles delagtighed i den treenige Gud.

Fuldendt kærlighed og fuldendt erkendelse er gode mål for Guds kirke på jord, men det er ikke basis for dens enhed. Den kristne enheds grundlag er en personlig samhørighed med Sandheden, den ene sande treenige Gud.

Det ser vi afspejlet i Jesu bøn om kirkens enhed i **Joh 17**. "*Det er det evige liv at de kender dig den eneste sande Gud og ham du har udsendt Jesus Kristus*" (Joh 17,3). Talen om at kende Gud som basis for det evige liv handler om et relationelt kendskab, ikke om et intellektuelt eller dogmatisk kendskab. 'At kende' betyder 'at være blevet ét med'. Enheden blandt disciplene baserer sig på deres forening i troen med Faderen og Sønnen. Sidst i Joh 17 omtales den fulde enhed som et vigtigt mål for kirken: "*Den herlighed du har givet mig har jeg givet dem for at de skal være ét ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig*" (Joh 17,22). Den fuldkomne enhed mellem Faderen og Sønnen er både udgangspunkt og mål for kristen enhed.

Også i **Ef 4** omtales enheden i dette dobbelte perspektiv. Vi skal fastholde den *allerede eksisterende* enhed i den treenige Gud (v.3-6). Alle kristne er organisk ét med hinanden i kraft det ene legeme, den ene Ånd, det ene håb, den ene herre, den ene tro, den ene dåb, den ene Gud og far. Gentagelsen af "én" og "ét" i disse vers sigter på den ene virkelighed i Gud som Fader, Søn og Ånd, ikke på den ene fortolkning. Samtidig skal vi søge at *nå frem til* enhed i tro og erkendelse af den treenige Gud for at kunne rumme Kristi fylde som et fuldvoksnet legeme (v.13-15).

Kirkens enhed eksisterer i denne spænding mellem allerede og endnu-ikke. Enhedens udgangspunkt er at *kende* Gud, målet er at få en større *erkendelse* af Gud. Kirken eksisterer som ét legeme, Kristi legeme, men legemet er ikke fuldvoksnet.

Dansk Oases økumeniske åbenhed er ikke et udtryk for en tilsidesættelse af dogmatiske forskelle, men er en konsekvens af, at vi som kristne uanset konfession står i en reel og faktisk enhed i den treenige Gud. Vores erkendelse er stykkevis indtil det fuldkomne

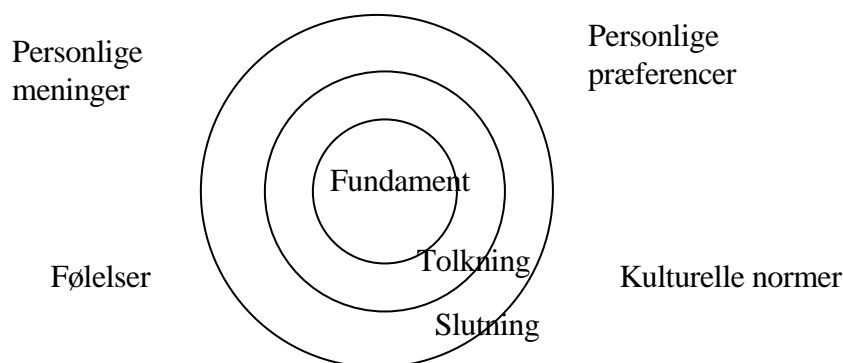
kommer (1 Kor 13,12). Derfor bør manglende erkendelsesmæssig enhed ikke stå i vejen for at praktisere den allerede eksisterende organiske enhed i Gud.

2. Den ene hellige almindelige kirke og de kirkelige konfessioner

Vi må skelne mellem den globale kirkes fælles fundament og de konfessionelle tolkninger heraf som ikke deles af hele kirken.

Kirkens *egentlige fundament* er Guds inkarnerede ord Jesus Kristus og med Ham som tolkende centrum tillige Guds skrevne ord, Biblen. Som udtryk for kirkens enhed har vi i praksis brug for et af det egentlige fundament *afledt fælles fundament* som siger mere end de to ord Jesus Kristus og mindre end Biblens samlede antal ord som er mere end ½ million. Som fælles afledt fundament indtager de økumeniske oldkirkelige bekendelser (Apostolicum, Nicænum) en særstilling som globalt kristent fællesseje og udtrykker som sådan den uopgivelige kristne troskerne, de kristne "absolutter".

Hertil føjer sig en lang række nærmere *tolkninger* af denne troskerne og af den bibelske åbenbaring; tolkninger som er varierende fra konfession til konfession og som ikke er globalt fællesseje i den ene hellige almindelige kirke. Hertil føjer sig igen et lag af *slutninger*, som ikke kan henføres til konkrete bibelord, men som forsøges udledt af kristne grundholdninger, eksempelvis etisk stillingtagen til genforskning. Yderst er et lag af *subjektive meninger*, personlige præferencer og følelser, samt kulturelt betingede normer.

Kirkefaderen Augustins ord om *enhed* i det væsentlige, *frihed* i det uvæsentlige og *kærlighed* i alt er værd at lytte til, selv om de ikke umiddelbart kan overføres til diagrammet ovenfor. Kategorien 'tolkninger', dvs. konfessionsafgrænsede tolkninger, er ikke uvæsentlige, men de er heller ikke 'det hvormed kirken står og falder' og det som skiller sand og falsk kirke. Konfessionelle tolkninger som udtrykker kristne fællesskabers livslange oprigtige søgen, måske over mange generationer, efter at forstå og udtrykke Biblens åbenbaring, må vi møde med *respekt* og *ydmxyghed*.

Lægger vi vort eget kirkesamfunds tolkninger ned som selve basis for troen i den ene hellige almindelige kirke, sker der to ting med fundamentet: Det bliver *usikkert* og tillige *kirkesplittende*. Ophøjelse af konfessionelt afgrænsede tolkninger til absolutte sandheder udtrykker et erkendelsesmæssigt hovmod. Ethvert forsøg på at udarbejde en systematisk teologi rummer både en præcisering, men også en afkortning af Guds selvåbenbaring i Skriften på grund af den menneskelige fornufts og det menneskelige sprogs begrænsninger i mødet med troens mysterier. Det kalder på ydmyghed i den teologiske opgave. Gud i hans uransagelige visdom kan ikke rummes af en enkelt kirkelig strømning. Går vi konfessionel enegang bliver vi teologisk farveblinde. Går vi sammen med andre kan vi ved fælles hjælp rumme mere af fylden i Gud. *Kun* i fællesskab med *alle de hellige* får vi styrke til at fatte længden, bredden, højden og dybden af Guds selvåbenbaring.

3. Vejledende kriterier for Dansk Oases samarbejde med andre konfessioner og kirkelige bevægelser

Det syn på kirkens enhed som er beskrevet ovenfor udmøntes i Dansk Oases praksis ved at følgende retningslinier lægges til grund for bevægelsens fælleskirkelige engagement, brug af gæstetalere ved stævner etc.:

- Respekt for Biblen som grundlag for kirkens lære og liv
- Bekendelse af de grundlæggende kristne dogmer i de oldkirkelige symboler
- Tjenesten bør værne om evangeliets frihed gennem forkyndelsen af Guds nåde og gennem en ikke-manipulerende form
- Den personlige etik bør opleves sund og afspejle bibelske værdier i relationelle, økonomiske og andre forhold
- Samarbejdet bør præges af gensidig respekt

4. Konklusion

Dansk Oase arbejder økumenisk ud fra den overbevisning at kristen enhed baserer sig på bekendelsen til Jesus som herre og frelser og på fællesskab om kristendommens kerne som den er formuleret i de oldkirkelige bekendelser.

Paulus siger, at vi skal stræbe efter at fastholde Åndens enhed med fredens bånd (Ef 4,3). 'At stræbe' kan også oversættes 'at sætte al kraft ind'. Ordet står i nutid og i bydeform. Den enhed vi har i Gud, skal vi sætte al kraft ind på at fastholde, initiativrigt og aktivt (bydeformen) og til stadighed (nutidsformen).

Med basis i den af Gud skænkede enhed i Kristus og med den fulde enhed som fremtidigt mål, ønsker vi i al skrøbelighed og foreløbighed, så vidt vi formår, at bede og arbejde i overensstemmelse med Jesu bøn om enhed - for at verden må tro at Jesus er Kristus.